

Arrest

nr. 55 779 van 9 februari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 23 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 5 november 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende op 6 november 2009 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 25 november 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 26 november 2010 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Armeens staatsburger en van Armeense origine te zijn. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die

door uw echtgenoot, S.(...) V.(...) (OV 6.523.223) werden aangehaald en dat u zelf geen eigen vluchtmotieven aanhaalt.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde feiten en motieven als dewelke werden aangehaald door uw echtgenoot, S.(...) V.(...) (OV 6.523.223). In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van het statuut van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat hij zijn vrees niet aannemelijk kon maken. Bijgevolg dient ook voor u eenzelfde beslissing te worden genomen.

Er dient dan ook in uw hoofde te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekende partij vraagt in fine van haar verzoekschrift de toewijzing van haar beroep aan een kamer met drie leden.

2.2. Artikel 39/10, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) bepaalt dat de behandeling van het beroep gebeurt door een alleenzetelend lid. Ingevolge het derde lid van voormeld artikel kan de kamervoorzitter, als verzoeker daarom op gemotiveerde wijze vraagt in zijn verzoekschrift of ambtshalve, bevelen dat een zaak wordt verwezen naar een kamer met drie leden wanneer de juridische moeilijkheid of het belang van de zaak dan wel bijzondere omstandigheden daartoe grond opleveren. De verzoekende partij motiveert niet waarom de zaak zou behandeld moeten worden door drie rechters en er is geen reden voorhanden om de zaak ambtshalve te verwijzen naar een kamer met drie leden. Het verzoek wordt verworpen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoekster geeft voorts een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht aan de hand van rechtspraak en rechtsleer en haalt een bepaalde passage uit de bestreden beslissing aan. Volgens verzoekster blijkt hieruit dat de motieven niet opgenomen werden in de bestreden beslissing zelve, waardoor de bestreden beslissing niet gemotiveerd is.

3.2. Verzoekster betwist niet dat zij haar asielaanvraag heeft verbonden aan de asielaanvraag van haar echtgenoot waardoor de te haren opzichte genomen beslissing voldoende gemotiveerd is door de verwijzing naar de negatieve beslissing genomen ten aanzien van de asielaanvraag van haar echtgenoot waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier (RvS 21 februari 2007, nr. 168.045).

3.3. Uit de gegevens van het dossier alsmede uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot S.V. Zij roept geen eigen motieven in.

3.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 55 778 van 9 februari 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters echtgenoot, S.V. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"3.1. Verzoeker voert in een enig middel aan dat "onder meer de rechtsregelen die opleggen dat de bestreden beslissing zou gemotiveerd zijn geschonden worden alsmede de artikelen 1 van het verdrag van Genève en de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de vreemdelingenwet schendt en de

artikelen artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de richtlijn van 2004/83 van de Europese unie". Verder voert verzoeker opnieuw de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en betoogt dat de commissaris-generaal machtsmisbruik heeft begaan, heeft nagelaten om de verschillende elementen van de gegronde vrees voor vervolging te onderzoeken, een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt en het "principe van goede administratie" heeft geschonden alsmede het algemeen principe dat elke administratieve overheid gehouden is om te oordelen met kennis van alle elementen van de zaak en met het naleven van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker geeft voorts een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht aan de hand van rechtspraak en rechtsleer en haalt bepaalde passages uit de bestreden beslissing aan. Hierbij stelt hij dat het gaat om een niet machtig persoon, die uiteindelijk minder dan een week heeft gehad om een oplossing te bedenken. Het is volgens verzoeker niet onlogisch dat men in een dergelijke korte tijdspanne radeloos is en nog niet tot effectieve actie overgaat. Verzoeker wijst er op dat hij vervolgens werd geconfronteerd met een procureur en een politiechef en dat hij tegen een dergelijke macht niets kon ondernemen. Verzoeker meent dat het niet opgaat de term rechtvaardigheid en hoe het recht zou moeten verlopen door de bril van de Belgische rechtstaat te gebruiken om te gaan besluiten tot de ongeloofwaardigheid. Verzoeker argumenteert verder dat het zonneklaar is dat men niet langs kan gaan bij de vervolgende partij temeer men ondergedoken is. Verzoeker is ook van mening dat bekenden dit evenmin kunnen, aangezien zij niet alleen hun belangstelling aantonen waar de verzoekende partij uithangt doch ook dreigen betrokken te worden bij het dossier en aldus voorwerp van vervolging of minstens moeilijkheden worden. Ten slotte stelt verzoeker dat hij zich niet tot de vervolgende partij kan wenden om bewijzen en aanwijzingen te verkrijgen nopens de vervolgingen in het land van herkomst omdat dit zijn asielaanvraag op de helling zou zetten.

3.2. De Raad stelt vast dat verzoeker nalaat aan te tonen op welke wijze de richtlijn 2004/83/EG van Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) geschonden is. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291). Het is de Raad evenmin duidelijk wat verzoeker bedoelt met het "principe van goede administratie" noch op welke wijze dit geschonden zou zijn. Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent, nu zij deze motivering zelf in haar verzoekschrift citeert en aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.4. De bestreden beslissing is gestoeld op de vaststelling dat verzoekers problemen buiten het toepassingsveld van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) vallen, verzoeker daarnaast een fundamenteel gebrek aan kennis tentoonspreid omtrent essentiële zaken en hij niets ondernomen heeft teneinde zich te informeren naar zijn problemen of een oplossing, hetgeen zijn geloofwaardigheid ondermijnt.

3.5. De Raad stelt vast dat verzoeker niets inbrengt tegen het motief dat de door verzoeker geschetste vervolgingsfeiten geen nexus vertonen met zijn politieke of religieuze gezindheid, zijn etnie, nationaliteit of zijn lidmaatschap van een bepaalde sociale groep. Bijgevolg maakt de Raad dit motief, dat volstaat om verzoeker de vluchtelingenstatus te weigeren, tot het zijne.

3.6. Ook wat de subsidiaire bescherming betreft rust de bewijslast op de asielzoeker en is de geloofwaardigheid van het relaas vereist. Deze moet aan de hand van concrete elementen aantonen dat hij beantwoordt aan de criteria van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij moet dus aantonen dat er

zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet (RvS 3 september 2008, nr. 185.993).

3.7. Er kan van een asielzoeker redelijkerwijze worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om (voor zichzelf) duidelijkheid te scheppen omtrent de kernaspecten van zijn asielrelaas. In casu kon worden vastgesteld dat verzoeker over bepaalde essentiële zaken een gebrekkige kennis had. Zo bleek hij onwetend te zijn over het feit of een medewerker van de bank verantwoordelijk kan worden gesteld voor het plegen van fraude door één van de klanten. Ook bleek hij niet te weten of de bank bijvoorbeeld verzekerd is tegen dergelijke misbruiken en hij kende evenmin de naam van de procureur die hem persoonlijk zou hebben bedreigd (stuk 6, gehoorverslag CGVS 20/09/2010, p. 3-4). Het is weinig aannemelijk dat verzoeker zich desbetreffend niet informeert en het is bovendien weinig plausibel dat een bank de schuld voor fraude door één van haar klanten volledig afwentelt op één van haar medewerkers zonder stappen te ondernemen om de plegers van de fraude te laten vervolgen.

3.8. Van een asielzoeker mag een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden verwacht. Op het ogenblik dat verzoeker een week thuis bleef en nog niet werd geïntimideerd heeft hij geen informatie ingewonnen (stuk 6, gehoorverslag CGVS 20/09/2010, p. 4). Verzoekers argument dat men in een dergelijke korte tijdspanne radeloos is en nog niet tot effectieve actie overgaat als verschoning voor zijn lethargische houding is volkomen onbegrijpelijk, aangezien hij op dat ogenblik nog niet werd bedreigd en hijzelf verklaarde dat de bankdirecteur hem zelfs uitdrukkelijk het volgende had meegedeeld: "Je hebt de juwelen aangenomen, je moet het oplossen" (stuk 6, gehoorverslag CGVS 20/09/2010, p. 3). Daarbij komt dat verzoeker evenmin tot actie overging in de periode vlak voor zijn vertrek uit Armenië of in de periode dat hij reeds in België verbleef (stuk 6, gehoorverslag CGVS 20/09/2010, p. 4-5). Het feit dat verzoeker heeft nagelaten om juridische bijstand te zoeken in zijn benarde situatie en evenmin achteraf ook maar enige poging heeft ondernomen om zich te informeren naar de verdere ontwikkelingen in zijn zaak, wijzen op een totaal gebrek aan interesse in zijn situatie en doen afbreuk aan de ernst van zijn ingeroepen vrees. Verzoekers betoog uit zijn verzoekschrift dat er tegen een macht, zoals een procureur en een politiechef niets kon worden ondernomen, is alvast niet gebaseerd op zijn eigen ervaring aangezien hij zelf geen enkel initiatief heeft ontplooid teneinde te weten te komen of er überhaupt iets kon worden gedaan. Voor zover verzoeker de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijt door de bril van de Belgische rechtstaat te hebben gekeken om te gaan besluiten tot de ongeloofwaardigheid, kan de Raad hiertoe in de bestreden beslissing geen enkele indicatie terugvinden. Verzoeker werkt ook niet verder uit op welke punt dit het geval zou zijn geweest. Van iemand die vervolgd wordt en daarom besloot te vluchten mag in alle redelijkheid worden verwacht dat deze zich op zijn minst informeert naar de stand van zaken en geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn / haar persoonlijke problemen.

3.9. Een asielzoeker dient bovendien inspanningen te leveren om zijn asielrelaas te staven, onder meer met documenten. Indien dergelijke documenten niet kunnen worden voorgelegd, moet de asielzoeker een geloofwaardige en onderbouwde reden opgeven voor het ontbreken ervan, onder meer door zijn pogingen tot het verkrijgen van documenten te staven. Er mag worden verwacht dat verzoeker via contacten met kennissen in het land van herkomst probeert om aan stavingsstukken te geraken. Verzoeker gaf tijdens het gehoor aan dat hij telefonisch contact heeft met zijn vrienden en contact per sms met zijn schoonfamilie (stuk 6, gehoorverslag CGVS 20/09/2010, p. 4-6). Zijn loutere bewering dat hij niet kan langsgaan bij de vervolgende partij zelf en dat zijn kennissen moeilijkheden vrezen door eventuele betrokkenheid bij het dossier, volstaat niet om het totale gebrek aan bewijskrachtige elementen te verklaren. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij enige poging heeft ondernomen om vanuit België alsnog aan bewijskrachtige documenten te geraken die zijn gerechtelijke vervolging en problemen aannemelijk zouden kunnen maken. Het niet voorleggen van enig begin van bewijs vormt dan ook een uitermate negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

3.10. Uit de hiervoor gedane vaststellingen aangaande de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas kan verzoeker zich niet langer steunen op deze elementen om aannemelijk te maken dat er in zijn hoofd zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Gelet op de overige elementen waarop de Raad vermag acht te slaan, toont verzoeker niet aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

3.11. *Er werd geen schending aangetoond van de ingeroepen bepalingen en beginselen. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft genomen. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht aangetoond.*

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen."

3.5. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN